

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันพฤหัสบดีที่ ๒๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

การประพฤติการปฏิบัติเราต้องโฟกัสมายังที่ปัจจุบันขณะ การประพฤติ
การปฏิบัติถึงเป็นสติปัญญา สติของเราถึงเป็นพื้นเป็นฐาน มีจิตใจอยู่กับเนื้ออยู่กับตัว
มีความสงบพร้อมกันมีปัญญา

ต้องโฟกัสต้องปฏิบัติที่ปัจจุบัน ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาพระธรรมเอาพระวินัย
นำชีวิต ไม่เอาเรานำชีวิต ไม่เอาตัวเอาตนนำชีวิต เพื่อเราทั้งหลายจะได้หยุด
สัญชาตญาณที่มันเป็นนิติบุคคลเป็นตัวเป็นตน

เรามีความตั้งใจตั้งเจตนามีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ มีปิติมีความสุข
มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เน้นที่ปัจจุบัน เพื่อที่จะหยุดสัญชาตญาณ
ของตัวเองให้ได้

พระธรรมพระวินัยให้พวกเรารู้ให้พวกเราเข้าใจ พระธรรมพระวินัยนี้มันจะหยุด
สัญชาตญาณที่มันเป็นตัวเป็นตนในปัจจุบันนี้

เราทั้งหลายน่าจะรู้ต้องเข้าใจ เห็นภัยในความไม่ถูกต้อง เห็นภัยในวิฆฏสงสาร มีความละอายต่อบาปมีความเกรงกลัวต่อบาป เพราะความอรร่อยของโลกหรือว่า ความอรร่อยของรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์นี้มันไม่จบ

เราทั้งหลายต้องเห็นภัยในวิฆฏสงสาร มีปัญญามีฉันทะมีความพอใจมีศรัทธา ในการประพฤติการปฏิบัติ เน้นที่ใจเน้นที่เจตนาให้อยู่กับความว่างจากตัวตน

เรารักษาศีลด้วยความตั้งใจตั้งเจตนา เราทั้งหลายก็จะเข้าสู่ความว่างจากตัวตน ถ้าเราเอาตัวตนนำชีวิต พวกเรานั้นจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา ความตั้งใจ ตั้งเจตนาเป็นสิ่งที่สำคัญ

เราทั้งหลายต้องมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ มีปิติมีสุขในการประพฤติ การปฏิบัติ มีความเป็นหนึ่งในการประพฤติการปฏิบัติ ตั้งจิตให้ดี ตั้งเจตนาให้ดี ทั้งต่อหน้าและลับหลัง เพื่อจิตใจของเราจะได้เข้าสู่ความว่างจากตัวตน

เราทั้งหลายต้องมีศีลเป็นเครื่องอยู่ มีสมาธิเป็นเครื่องอยู่ มีปัญญาเป็นเครื่องอยู่ เราตั้งใจตั้งเจตนาอย่าไปชี้เกียจชี้คร้าน

ตัวตนนี้แหละ เราทุกคนเมื่อมันมีตัวมีตนมันก็ชี้เกียจชี้คร้าน มันมีตัวมีตน มันก็ไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป ความไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป เพราะมันมีตัวมีตน

ให้พวกเราเข้าใจนะ ตัวตนนี้แหละมันถึงเป็นความชี้เกียจชี้คร้าน เราอย่าไปสนใจ เรื่องความชี้เกียจชี้คร้าน ให้มันรู้หน้ารู้ตารู้หลักการในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายอย่าไปสนใจในความขี้เกียจขี้คร้าน อย่าไปสนใจเรื่องชอบไม่ชอบ ความชอบไม่ชอบมันก็คือตัวคือตน มันก็คืออันเดียวกันแหละ มันเหวี่ยงซ้ายเหวี่ยงขวา มันเป็นไปโพล่าที่เหวี่ยงซ้ายเหวี่ยงขวาเหวี่ยงไปเหวี่ยงมาตัวตนนี้คือไปโพล่านะให้เข้าใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสบอกว่า พวกเราทั้งหลาย อย่าไปตรึก อย่าไปนึกอย่าไปคิดในกามในพยาบาท เพราะทั้งสองอย่างนี้คืออนิบัติบุคคลตัวตน

เราต้องผ่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เพื่อเราทุกคนจะได้รู้เข้าใจ จะได้อบรมบ่มอินทรีย์

เราปล่อยให้เราตรึกในกามมันไม่หยุดหยอก มันก็จะไปของมันเรื่อย

เราจะปล่อยให้มันตรึกในพยาบาทมันไม่หยุดหยอก มันก็จะไปของมันเรื่อย

เราต้องรู้ร้อยสัจสี่ รู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์

เราทั้งหลายจะได้กลับมาหาศีลนี้แหละ ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราจะได้กลับมาหาสมาธิด้วยความรู้ความเข้าใจ เราจะกลับมาหาปัญญาด้วยความรู้ความเข้าใจ

การประพฤติกการปฏิบัติของเรา เราทั้งหลายต้องอบรมบ่มอินทรีย์ของเรา อย่างนี้แหละ ยืนเดินนั่งนอน ให้พวกเราทั้งหลายมีสติรู้ตัวทั่วพร้อม ใจเราต้องอยู่กับเนื้อกับตัว อย่าไปตามรูปอย่าไปตามเวทนาสัญญาสังขารวิญญาณอย่าไปตามไป เราต้องรู้เข้าใจอย่าไปตามไป เราต้องอยู่กับความสงบอยู่กับปัญญา ต้องมีสติ มีสัมปชัญญะ ต้องมีความสงบมีปัญญา

เราทุกคนอย่าไม่รู้จักรการประพฤติกการปฏิบัติ การประพฤติกการปฏิบัติของเรา ต้องอยู่กับความสงบ อยู่กับศีลอยู่กับสมาธิอยู่กับปัญญา ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อมนั้นนะให้เข้าใจว่านี่มันเป็นข้อสอบมันเป็นโจทย์เราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายอย่าไปตามสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมมันเป็นสิ่งภายนอกเราก็ไม่ตามไป สิ่งแวดล้อมมันจะเป็นภายในเราก็อย่าตามไป ทั้งภายนอกเราก็ยกเลิก ภายในเราก็ยกเลิก รู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องยกเลิกทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจ มีปิติมีความสุข ในการประพฤติการปฏิบัติ โฟกัสเข้าหาศีล หาสมาธิ หาความสงบ หาปัญญา ในปัจจุบันนี้

เราต้องเข้าถึงความพอดี ความพอเพียงเพียงพอ เราต้องเข้าใจในธรรม ในสภาวะธรรม เพื่อให้เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม ให้เราเข้าใจ ถ้าไม่อย่างนั้นเราก็จะไป อยู่กับความไม่รู้ไม่เข้าใจ เราก็จะไปตามสิ่งแวดล้อม ไปตามการหมุนเวียนของโลก เป็นไปตามสัญญาสังขารวิญญาน ไปตามโลกมันหมุนมันเวียนเปลี่ยนแปลง

เราต้องเข้าใจ เอาธรรมเสริญเพื่อมารู้มาเข้าใจทั้งสิ่งแวดล้อมภายนอกภายใน ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้ไม่ปฏิบัติอย่างนี้ จิตใจของเรามันจะสงบไม่ได้ จิตใจของเรามันจะเย็นไม่ได้ ใจของเรามันจะเป็นปัจจุบันไม่ได้

การประพฤติการปฏิบัติ โฟกัสที่ปัจจุบันเหมือนกับเราหยุด همینี้แหละ

รู้ همینี้มันเล็กน้อย เราเอาเส้นด้ายหยุดเข้าไปมันต้องนิ่งนะ นิ่งเป็นหนึ่งในมันต้องเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

เราโฟกัสการประพฤติการปฏิบัติ ทำเหมือนการผ่าตัด ผ่าตัดใหญ่ ผ่าตัดสมองนะ

สมองของมนุษย์มันมีเส้นประสาทอยู่เต็มไปหมด เราต้องใช้ความนิ่งใช้ความสงบ
ต้องใช้ปัญญา

การประพาศิการปฏิบัติมันต้องอาศัยทั้งศีลทั้งสมาธิทั้งปัญญา

ไฟกัสนี้ปฏิบัติที่ปัจจุบัน ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความวุ่นวาย เป็นไปด้วยการ
คลุกคลีในหมู่ในคณะ มันถึงเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

การประพาศิการปฏิบัติเราต้องไฟกัสนี้ในเรื่องปัจจุบัน ต้องเน้นที่ใจที่เจตนา
ให้เราทั้งหลายพากันมีความสุขในการประพาศิการปฏิบัติ เราจะได้ไฟกัสมาที่กาย
วาจาใจกิริยามารยาทที่อาชีวะ

เราทั้งหลายจะต้องพากันเน้นพากันประพาศิปฏิบัติในปัจจุบัน

ไฟกัสนี้เหมือนแห่รู้เข็ม หรือเหมือนคุณหมอนที่เคี้ยวผ้าตัดสมอง ผ่าตัดสมองต้องนิ่ง
ต้องสงบต้องมีปัญญา ต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง ผ่าตัดหัวใจก็เหมือนกัน ต้องสงบ
ต้องนิ่ง ต้องมีปัญญา

ฉันใดก็ฉันนั้น ศีลสมาธิปัญญาต้องเอามาใช้เอามาประพาศิมาปฏิบัติ

ไฟกัสนี้ในปัจจุบัน เน้นมาที่ตัวเรานี้แหละ มีปิตีมีความสุขมีเอกัคคตา
ในการประพาศิการปฏิบัติ ปฏิบัติให้มันติดต่อกันต่อเนื่องนะ เหมือนกับการผ่าตัดสมอง
นี้แหละ มันต้องติดต่อกันต่อเนื่องกันหลายชั่วโมงนะ รวม ๆ สิบชั่วโมงสิบ กว่าชั่วโมง
การผ่าตัดหัวใจก็เช่นกัน

การประพาศิการปฏิบัติ พระธรรมพระวินัยเราต้องเข้าใจ เราต้องเน้นมาที่
ปัจจุบันตั้งใจตั้งใจเจตนา เราจะทำผิดผิดนี้ไม่ได้

เราต้องเข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ ต้องเห็นความสำคัญในการประพบัติการปฏิบัติ

ความรับผิดชอบนี้ที่เป็นสัมมาสมาธิความตั้งใจมั่นชอบถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ สัมมาสมาธิเป็นสัมมาทิสฺฐิ คือความตั้งใจมั่นชอบนะ มันต้องควบคุมอยู่ในความพอดี ควบคุมอยู่ในความพอเพียงเพียงพอ เพื่อให้การประพบัติการปฏิบัติมันติดต่อกันต่อเนื่อง เป็นกระบวนการ

เหมือนไก่ฟักไข่ใช้เวลา ๓ อาทิตย์ จะฟักด้วยแม่ของไก่หรือฟักด้วยไฟฟ้า ก็ใช้เวลา ๓ อาทิตย์

การกระทำการประพบัติการปฏิบัติเราทั้งหลายต้องเข้าใจ เราจะได้ปฏิบัติติดต่อกันต่อเนื่อง เป็นสัมมาทิสฺฐิในเรื่องศีล เป็นสัมมาทิสฺฐิในเรื่องสมาธิ เป็นสัมมาทิสฺฐิในเรื่องปัญญา

รู้เข้าใจ ให้เข้าใจว่าเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตไม่ได้ เราต้องเอาความถูกต้องเท่านั้น เพราะความถูกต้องมันมีอยู่ความพอดีมันมีอยู่ ความเป็นประภัสสรมันมีอยู่นะ มันเป็นความพอดีไม่มากไม่น้อย มันพอก็สมาธิปัจจุบัน เราทั้งหลายจะต้องพากันตั้งใจ เพื่อเราทุกคนจะไม่ได้เสียเวลา เพราะการประพบัติการปฏิบัติมันต้องเป็นอย่างนี้

เราเข้าใจเหมือนต้นไม้ต้นหนึ่งนี้แหละ ต้นไม้ต้นหนึ่งนะที่เค้าเจริญเติบโต เค้าต้องได้อาหารมาจากทุกทิศทุกทางของต้นไม้ นะ ไม่ใช่มาจากทางรากอย่างเดียว ต้องได้มาจากทางรากทางใบทางกิ่งก้านสาขาทางยอดตลอดปริมณฑลได้ทั้งอากาศ แสงแดดออกซิเจนอะไรต่าง ๆ ต้องได้มากทุกทิศทุกทุกทาง

เราเข้าใจการประพฤติการปฏิบัติ ทุกอย่างมันสำคัญหมด

เราต้องเห็นความสำคัญในความถูกต้องในพระธรรมพระวินัย สิกขาบทน้อยใหญ่ เราต้องรู้สมมติสัจจะทั้งหลาย อยู่ในโลกนี้มีหลายล้านสมมติ มันมีทั้งผิดทั้งถูก ทั้งดีทั้งชั่ว มันไม่ผิดไม่ถูก ไม่ดีไม่ชั่ว

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราปฏิบัติต่อสมมติสัจจะให้เต็มที่ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ แล้วมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

โฟกัสที่ปัจจุบัน เหมือนเราเหย่รูเข็มนี้แหละ รูเข็มมันเล็กนิดเดียว ถ้าใจของเราไม่นิ่ง ถ้ามือของเราไม่นิ่งมันเหย่รูเข็มไม่ได้

เราต้องเข้าใจ เราต้องเข้าใจเหมือนคุณหมอแพทย์เคঁผ่าตัด ถ้ามือเราไม่นิ่ง เราก็ผ่าตัดสมองไม่ได้ เพราะสมองมันมีเส้นประสาทนะ เราต้องนิ่งเหมือนกับคุณหมอแพทย์ท่านผ่าหัวใจนะ มันต้องนิ่งอย่างนั้น

เราทั้งหลายนะต้องเอาพระธรรมพระวินัยนำชีวิต โฟกัสอย่างนี้แหละ

มันไม่ใช่สำหรับคนฟุ้งซ่านนะ สำหรับผู้ที่สงบ สำหรับผู้ที่มีปัญญา สำหรับผู้ที่มีปัญญามีความสงบ สำหรับผู้ที่ทั้งศีลทั้งสมาธิทั้งปัญญา ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องรู้เรื่องการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ รู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราต้องมีพระธรรมพระวินัยเป็นเครื่องอยู่ มีสติเป็นพื้นฐาน มีธรรมะเป็นพื้นฐาน คำว่ากรรมคือการกระทำ ฐานก็คือปัจจุบันนี้แหละ

เราต้องมีศีลมีธรรมเป็นพื้นเป็นฐาน ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ชีวิตของเรา มันก็จะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรมไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่มียู่ รูปก็เป็นสิ่งที่มียู่ เสียงก็เป็นสิ่งที่มียู่ กลิ่น รส โผฏฐัพพะ สัมผัสก็มีสิ่งที่มียู่ อากาศหนาวอากาศร้อน ความแก่ความเจ็บความตายความพลัดพรากก็เป็นสิ่งที่มียู่

เรารู้เข้าใจเราจะได้ไม่ไปไปตามสิ่งแวดล้อม เราทุกคนถึงจะเป็นผู้ที่มีศีลมีสมาธิ มีปัญญา มีปิตุสขเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ การประพฤติการปฏิบัติ มันถึงเป็นมรรคเป็นอริยมรรค การประพฤติการปฏิบัติในปัจจุบันธรรม มันจะเป็น สมณะเป็นวิปัสสนาไปพร้อม ๆ กันเลย

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงบอกเราทั้งหลายว่า ความรู้ความเข้าใจ นี่แหละ มันเป็นสมณะเป็นวิปัสสนาเป็นมรรคเป็นอริยมรรค มันจะเป็นความรู้ เหมือนต้นไม้ได้อาหารมาจากทุกทิศทุกทางของต้นไม้จะ ไม้จะครบทุกทิศทุกทาง ทุกชั้นส่วน รู้เข้าใจ มันเป็นสัมมาทิฐิ รู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

การปฏิบัติของเรานะ เราทั้งหลายต้องเข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตายนี้แหละ ถ้าเรารอดตายแล้วถึงไปพระนิพพานนะมันยังไม่แน่นอน ปัจจุบันเรายังไม่เข้าใจ พระนิพพานเรายังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติเลย เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไม่ใช่พระนิพพานนะ

การเรียนหนังสือเพื่อตัวเพื่อตนมันไม่ใช่พระนิพพาน การทำงานก็เพื่อตัวเพื่อตน การทำงานเป็นข้าราชการก็เพื่อตัวเพื่อตน การที่เรามาบวชมาปฏิบัติก็เพื่อตัวเพื่อตน มันไม่ใช่ มันไม่ใช่พระนิพพานมันเป็นตัวเป็นตน

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ รู้การประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้พากันเข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย

การประพาศการปฏิบัติถ้าเราปฏิบัติติดต่อนื่องมันจะสมบูรณ์เอง ด้วยความรู้ความเข้าใจ มันจะเป็นการอบรมบ่มอินทรีย์ด้วยความตั้งใจตั้งเจตนา มันจะเป็นบารมี ๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศ มันจะโพกัสเป็นการประพาศการปฏิบัติ แล้วชีวิตของเราจะเข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะคิดว่าเรียนหนังสือเพื่อตัวเพื่อตน ทำงานเพื่อตัวเพื่อตน มาประพาศมาปฏิบัติเพื่อพระนิพพานเพื่อตัวเพื่อตน อย่างนี้ถือว่ายังไม่เข้าใจ

เราต้องรู้เข้าใจ เพื่อให้ปัญญาเราเพียงพอ ให้ความสงบของเราเพียงพอ ให้ศีลของเราเพียงพอ เราต้องรู้เข้าใจในความพอดีความเพียงพอพอเพียงนะ หม่อมวณนุชย์ของเรานี้ ต้องพากันเข้าใจในการประพาศการปฏิบัติ

ถ้าไม่เข้าใจแล้วชีวิตของเราก็จะไปสุดเหวี่ยง ไปทางขวาบ้าง ไปทางซ้ายบ้าง ไม่เข้าสู่ทางสายกลางที่เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

ชีวิตของเราต้องเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม ด้วยความรู้ความเข้าใจ

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราก็จะไปเอาความสงบจากสิ่งที่ไม่มียู่ล่ะ เราก็จะไปเอาพระนิพพานเมือตายแล้วมันไม่ถูกต้องนะ มันใช้ไม่ได้นะ ไปเอาความว่างจากสิ่งที่ไม่มียู่ล่ะ จะไปเอาพระนิพพานเมือตายแล้วมันไม่ถูกต้องนะ

เพราะทุกคน ชีวิตของเราทุกคน ไม่มีใครถึงอนาคตได้ ไม่มีใครอยู่กับอดีตได้ ปัจจุบันนี้ต้องรู้เข้าใจในการประพาศการปฏิบัติ อดีตมันก็มาอยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ อนาคต...ฐานก็คือปัจจุบันนี้แหละ

เราต้องรู้เข้าใจ ว่าพระนิพพานอยู่ที่ปัจจุบันอยู่ที่เรารู้เราเข้าใจ ต้องตั้งใจตั้งเจตนา มีความสุขมีปิติในการประพบัติการปฏิบัติอย่างนี้ เราทั้งหลายเราก็ไม่มีความทุกข์ เพราะตัวตนนั้นมันคือความทุกข์ รู้มียว่าตัวตนคือความทุกข์ ตัวตนมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี ตัวตนมันไม่รู้orryสัจสีนะ ตัวตนนั้นมันเผาตัวของมันเอง เผาทั้งคนอื่น ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เราจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่

เรามีตาเราก็ต้องเข้าใจว่ามันก็ต้องมีรูป มีหูก็มีเสียง มีจมูกก็มีกลิ่น มีลิ้นก็มีรส มีใจก็ต้องมีจิตอย่างนี้

เราต้องรู้เข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นมันเป็นสิ่งที่มีอยู่ เราต้องรู้เข้าใจในใจหทัยในข้อสอบ เราต้องตอบด้วยความรู้ความเข้าใจ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติ

ให้ถือว่าเรามีลมปราณเป็นผู้ที่มีโชคดี รู้เข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ

ทุกคนก็ทำได้ปฏิบัติได้ เข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ ทุก ๆ ศาสนาก็ทำได้ ไม่ใช่ปฏิบัติได้เฉพาะศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม ศาสนาฮินดูหรือว่าศาสนาพุทธ อย่างนี้ ทุกคนรู้เข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ เราจะได้โพกัสเข้าหาความถูกต้อง ปฏิบัติให้ถูกต้อง มีปิติมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติ เพื่อเราจะได้เอาธรรม นำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต

เราต้องรู้เรื่องรูปแบบ รู้เรื่องภายนอก รู้เรื่องภายใน รูปแบบภายในต้องรู้จัก รู้กายรู้ใจรู้ว่าจารู้กิริยามารยาทรู้อาชีพที่เราต้องทำให้ถูกต้อง ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพวกเราทั้งหลายว่า เธอทั้งหลายต้องรู้เข้าใจพากันประพบัติพรหมจรรย์เถิด พรหมจรรย์ก็หมายถึงความรู้คู่กับการประพบัติการปฏิบัติ

ความรู้คู่กับพระนิพพาน เป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ความเข้าใจ ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่มีนะ

เราก็คิดดูว่าน่าสงสารเรา แล้วก็น่าสงสารคนอื่น จะไปเอาความว่างจากสิ่งที่ไม่มี จะไปเอาความสงบอยู่โน่นนั่น อยู่ทุ่งใหญ่บนเรศวร อยู่ห้วยขาแข้ง อยู่เขาใหญ่ เขาสอยเดือนสอยดาวสอยดวงอาทิตย์ อยู่ที่ไม่มียูบไม่มีเสียงไม่มีกลิ่นไม่มีรส ไม่มีไผ่กล้วยพะ ไม่มีธรรมารมณ์นะ เราต้องรู้เข้าใจในการประพาสการปฏิบัติ

ความวิเวกมันก็มีอยู่หลายวิเวกนะ อันหนึ่งวิเวกเพราะความไม่มี เพราะไม่ได้สัมผัส วิเวกเพราะเรารู้เข้าใจ แล้วก็รู้ว่าอันนี้เป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม เราก็กย่อเล็ก สิ่งเหล่านี้ว่าอันนี้เป็นเพียงเหตุปัจจัยไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตัว

เรายกสิ่งที่เรารู้เราเห็นทางตาหูจมูกลิ้นกายใจเข้าสู่พระไตรลักษณ์ ว่าสิ่งเหล่านี้ แหละไมไม่ใช่บุคคลตัวตนไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ไม่ใช่เราไม่ใช่เขาไม่ใช่คนอื่น มันเป็นเหตุ เป็นปัจจัย เรามีตามันก็มีรูป มีหูก็มีเสียง เรามีกายอย่างนี้เราก็มีเวทนา เรามีใจก็มีจิต มีวาระจิต ต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายจะได้เข้าถึงความรู้ความเข้าใจ เราจะได้เข้าถึงความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ความรู้ความเข้าใจ ความเป็นพระมันถึงเป็นได้ทุกหนทุกแห่ง

ผู้ที่ในเมืองกรุงก็เป็นพระได้ ผู้ที่อยู่ในต่างจังหวัดก็เป็นพระได้ หรือผู้ที่อยู่ในป่า ในเขาก็เป็นพระได้ ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราเป็นพุทธคริสต์อิสลามพราหมณ์ฮินดู ซิกข์อะไรต่าง ๆ เรารู้เข้าใจเราก็เป็นพระได้

เราทั้งหลายอย่าให้สิ่งภายนอกมาครอบงำเรานะ เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ความว่างจากสิ่งที่มีอยู่นี้แหละ เพราะสิ่งทั้งหลายทั้งปวงมันเป็นข้อสอบเป็นโจทย์เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้มันก็ไม่มีการประพฤติกการปฏิบัติ อินทรีย์บารมีมันก็ไม่ติดต่อกันเนื่อง เราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องรู้การประพฤติกการปฏิบัติ เราต้องขอบใจสิ่งต่าง ๆ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านส่งพระอรหันต์ชีณาสพ ๖๐ รูปออกไปเผยแผ่นะ สมัยที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงตรัสรู้ใหม่ ๆ ทรัพยากรแห่งความเป็นพระอรหันต์มีน้อย ให้ไปคนละทางอย่าไปทางเดียวกัน เพราะเรายกเลิกตัวตน ไม่ต้องไปหลายรูปหรอก ไปองค์เดียวก็พอ เพราะการยกเลิกตัวตนมันปลอดภัยอยู่แล้ว เพราะตัวตนมันไม่ปลอดภัย ส่งไปคนละทางคนละรูป

จงไปบอกความจริงให้หมู่มวลมนุษย์ทั้งหลายให้รู้ความจริง ว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ที่ประเสริฐ จะเอาความหลงนำชีวิตไม่ได้ เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตไม่ได้ เราต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ

อย่าไปเสียเวลาเอาความหลงนำชีวิต

เราจะมีประโยชน์อะไร มีชีวิตอยู่เป็นร้อยปีพันปีหมื่นปีแสนปีล้านปี เอาความหลงนำชีวิต เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตมันจะมีประโยชน์อะไร

เอาความรู้ความเข้าใจไปบอกเขา อย่างนี้แหละ

ทุกอย่างนะไม่มีปัญหาหรือเรายกเลิกตัวตนนะ ชีวิตของเราก็จะเย็นยิ่งกว่าแอร์คอนดิชั่น แอร์คอนดิชั่นมันเสียค่าไฟฟ้านะ แต่หัวใจที่มีพระนิพพานมันเย็นมันอบอุ่น มันเข้าถึงความพอดีความพอเพียง เข้าถึงธรรมปัจจุบันธรรม

เวลาเราไปอย่างนี้แหละเมื่ออุปสรรคภายนอกภายในมาสัมผัสเราจะทำอย่างไรให้รู้เข้าใจนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสถามว่า เราจะทำอย่างไร

พระอรหันต์สาวกก็ตอบว่า เอาธรรมนำชีวิตเอาพระธรรมนำชีวิตยกเลิกตัวตนมีปิติมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติอยู่ทุกหนทุกแห่ง

ไปประเทศหรือว่าไปที่เมืองคนดูร้ายเค้าว่าให้เรา เราจะทำอย่างไร

เค้าว่าให้เราก็ดี ดีกว่าเราไปว่าให้เค้า อย่างนี้ เค้าว่าให้เราก็ดีคิดว่ายังดีกว่าเค้าดีเราเมื่อเค้าดีเราเค้าทำอย่างไร พระพุทธเจ้าถามนะ

เค้าดีเราก็ดีกว่าเค้าฆ่าเรา เมื่อเค้าฆ่าเรา ทำอย่างไร ก็ดีกว่าเราไปฆ่าเค้า

โอ้...ความรู้ความเข้าใจนี้เป็นการทำที่ สุดแห่งความดับทุกข์นะ เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่มีอยู่ ว่างจากสิ่งที่ไม่มีอยู่จะมีประโยชน์

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ขอบคุณขอบใจ เราจะได้ขอบคุณอากาศร้อน ขอบใจอากาศหนาว ขอบใจทั้งดีทั้งชั่วทั้งสุขทั้งทุกข์ มันเป็นข้อสอบข้อตอบให้พวกเราทั้งหลายเข้าใจ แล้วพวกเรามีปิติมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติ

โพกัสมาทิปัจจุบันเหมือนเหยี่ยวเข็มนี่แหละ เหมือนแพทย์ผ่าตัดสมอง เน้นที่ปัจจุบัน เหมือนแพทย์ผ่าตัดหัวใจ ต้องเข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติให้โพกัสมาทิปัจจุบัน มีปิติมีความสุขมีอีกคตในการประพบัติการปฏิบัติ

ทุกอย่างนั้นมันก็มีแต่คุณมีแต่ประโยชน์เราต้องรู้เข้าใจ

เราต้องขบใจทุกสิ่งทุกอย่างถึงจะถูกต้อง เราทั้งหลายต้องเข้าถึงความว่างจากสิ่งที่มีอยู่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็เป็นลูกหลานของศาสนาพราหมณ์มาก่อน พราหมณ์ก็เอาแต่นิติบุคคลตัวตน เอาแต่ความสงบ ไม่เข้าถึงปัญญาบริสุทธิ์คุณ ไม่เข้าถึงอริยมรรคมีองค์แปด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่า ต้องต้อยอดแล้ว ต้อยอดจากสมาธิจากสมาบัติ ให้เป็นอริยมรรคมีองค์แปด

ชีวิตของเรามันจะเป็นธรรมเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญาธรรมชาติ ก้าวไป ด้วยความรู้ความเข้าใจ จะเอาแต่สมาธิอย่างนี้ไม่ได้

ชีวิตของเราต้องครบวงจรเหมือนต้นไม้ต้นหนึ่งได้อาหารมาจากทุกทิศทุกทาง ของต้นไม้ ชีวิตของเราถึงจะสมบูรณ์ด้วยวิตามินโปรตีนเกลือแร่แร่ธาตุ ชีวิตของเราจะได้มีทั้งความสงบทั้งปัญญา มีทั้งปัญญามีทั้งความสงบ

เราทั้งหลายให้ถือว่าโชคดินะ เราต้องรู้การประพาดิการปฏิบัติของเรานะ

เราทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้แหละ เราเอาพระธรรมพระวินัยเป็นพื้นฐาน เอาสติเป็นพื้นฐาน ปัจจุบันต้องรู้การประพาดิการปฏิบัติ เพื่อชีวิตของเราจะได้เป็นศีล เป็นสมาธิเป็นปัญญา

เราต้องรู้ว่าเราเป็นผู้ประเสริฐเป็นผู้มีลมปราณ เราจะเป็นมนุษย์ได้ไม่ย่อตอก เป็นได้แต่เพียงคน เพราะเราเข้าใจในการประพาดิการปฏิบัติ เราต้องมีความเห็นถูกต้อง

เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง เราจะได้รู้ว่าเราเกิดมาเพื่อมาสร้างความคิดที่ประกอบด้วย ปัญญา ปัญญาประกอบด้วยความดีนะ

เหมือนท่านพุทธทาสภิกขุท่านเป็นพระดีของเมืองไทย ท่านพูดจากใจจาก พระนิพพานว่า เราทั้งหลายต้องพากันรู้ทั้งสิ่งภายในนอกภายใน แล้วปฏิบัติตามมรรค ตามอริยมรรคทุกชาติทุกศาสนา เพราะธรรมะไม่มีใครยกเว้นหรือ ทุกคนต้องเข้าสู่ ความเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม เข้าสู่พระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย

เราจะเป็นมนุษย์ได้ ไม่ใช่ย่ำต๊อกอยู่ในความหลง เป็นมนุษย์ได้เพราะมีสัมมาทิฐิ ประกอบด้วยปัญญา เราเป็นมนุษย์ได้เพราะการประพฤติการปฏิบัติ เป็นมนุษย์ได้ เพราะใจสูง ใจสูงก็ใจไม่ตกต่ำสู่อบายมุขอบายภูมิ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้มากมายยกเลิกอบายมุขอบายภูมิ มายยกเลิก ความตกต่ำ มันจะตกไปที่ชั่วด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ หัวใจของเราจะย่ำต๊อก อยู่ในความหลง เรียกว่าหัวใจเป็นอบายมุขอบายภูมิ

หัวใจของเราจะสิ่งที่ทำร้ายตัวของมันเอง เป็นระเบิดเวลา ปัจจุบันที่ไม่ใช่เป็น ปัจจุบันธรรม เป็นปัจจุบันที่เป็นนิติบุคคลตัว หัวใจของเราจะเป็นหัวใจบ่อนคาสีโน เอาตัวตนเป็นที่ตั้งจะไปแก้ไขตั้งแต่ภายนอกนะ อย่างนี้เค้าเรียกว่าการประพฤติ การปฏิบัติมันจะไม่ครบวงจร ทั้งกายทั้งวาจาทั้งใจกิริยามารยาทมันจะไม่ครบวงจร ของมรรค เราต้องรู้เข้าใจ เดี่ยวหัวใจของเรามันจะเป็นบ่อนคาสีโนนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือว่าทุกศาสนาเค้ามายกเลิกอบายมุข อดบายภูมิ มายกเลิกความไม่ถูกต้อง หรือว่ามายกเลิกบ่อนคาสีโน ที่รัฐบาลที่ไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต จะพากันเอาบ่อนคาสีโนนำชีวิต เอาความหลงนำชีวิต ให้เข้าใจ ในการประพฤติกการปฏิบัติ

เราต้องเข้าใจว่าประเทศสิงคโปร์ประเทศเค้าเล็กนิดเดียวไม่มีที่ทำมาหากิน ไม่มีที่ทำเกษตรกรรมอุตสาหกรรม ที่มาเค้าประเทศจีนเหมือนกันเค้าตั้งบ่อนคาสีโน เพราะเค้าไม่มีที่ทำมาหากิน ต้องเข้าใจอย่างนี้

เค้าเลยคิดว่าคนในโลกนี้คนลาคมีน้อยคนไม่ฉลาดมีเยอะ คนเอาความหลง นำชีวิตเอาตัวตนนำชีวิต เลยคิดว่าถ้าตั้งบ่อนคาสีโนก็พอจะรวยทางวัตถุได้ เค้าถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน

เราต้องรู้เข้าใจถ้าไม่เข้าใจมันจะเป็นตัวเป็นตน เดี่ยวชีวิตที่เป็นตัวเป็นตนเรียกว่า ชีวิตที่ทุจริตนะ ตัวตนคือทุจริต ตัวตนมันไม่ใช่มนุษย์ ตัวตนมันเป็นได้แต่เพียงคน ตัวตนเป็นได้แต่เพียงความหลง ย่ำต๊อกในความหลง ย่ำต๊อกในอบายมุขอบายภูมิ มันระเบิดตัวเองด้วยไม่รู้ความจริง ไม่รู้ความจริง ไม่รู้สิ่งที่ถูกต้อง

ตัวตนเรียกว่ามันทุจริต ตัวตนเป็นพระไม่ได้ ตัวตนเป็นนักการเมืองไม่ได้ ตัวตนมันจะพังทลายเหมือนตึกสตง.นี้แหละ แน่นอนนอนแน่น มันพังเหมือนตึก สตง. ที่อยู่ประเทศไทยอยู่ที่กรุงเทพมหานคร

เรามองดูด้วยตานะ ตึกทั้งหลายหลายสิบตึกอยู่ในกรุงเทพมหานครหรือปริมณฑล สูงใหญ่กว่าตึก สตง.อีกนะ ทำไมตึก สตง.มันพังทลาย

ก็เพราะเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเอาความหลงเป็นที่ตั้งเอาทุจริตเป็นที่ตั้ง ไปตรวจไปแก้ แต่คนอื่น ไปแก้ไขแต่ปลายเหตุ ไม่ได้กลับมาดูกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพ ที่มันเอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ มันเป็นชีวิตที่ทุจริต เป็นชีวิตที่พังทลาย เราต้องรู้เข้าใจ

เราคิดดูดี ๆ นะ ตึกต่าง ๆ ไม่ใช่เค้าไม้โก่งกินคอร์รัปชั่น เค้าโก่งกินคอร์รัปชั่นอยู่ แต่มันโก่งกินน้อยกว่าตึก สตง.นะ

เราเข้าใจอย่างนี้เราจะได้ยกเลิกทุจริตยกเลิกอบายมุขอบายภูมิ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้เข้าใจเป็นคนจนก็ทุกข์เพราะเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ไม่มีความสุข มันก็เป็นโรคซึมเศร้า

ไม่มีความสุขในการเรียนหนังสือ ไม่มีความสุขในการทำงาน ไม่มีความสุขในการเอาความถูกต้องนำชีวิต เป็นชีวิตที่ไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาปมันก็มีทุกข์นะ เพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจไม่เข้าสู่การประพฤติการปฏิบัติ

คนรวยก็เป็นทุกข์เพราะเรียนหนังสือเพื่อจะเอาจะมีเป็น ทำงานเพื่อจะเอาจะมี จะเป็น สรุปลแล้วคนรวยกับคนจนเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ทุกข์พอ ๆ กันนั่นแหละ

ท่านพุทธทาสภิกขุถึงพูดจากใจจากพระนิพพานว่าเราต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาความถูกต้องนำชีวิต เราจะเปี่ยมมนุษย์ได้เพราะเอาธรรมนำชีวิต เป็นมนุษย์ได้ เพราะใจสูงใจไม่ตกต่ำ

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง เหมือนหนึ่งยุง มีดี ที่แววขน
 ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน ย่อมเสียที่ ที่ตน ได้เกิดมา
 ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
 เพราะทำถูก พุทถูก ทุกเวลา เปรมปรีดา คั่นวัน สุขสันต์จริง
 ใจสกปรก มีดมัว และร้อนร้าว ใครมีเข้า ควรเรียก ว่าผีสิง
 เพราะพูดผิด ทำผิด จิตประวิง แต่ในสิ่ง นำตัว กลัวอบาย
 คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก จงรีบยก ใจตน รีบชวนขวย
 ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชื่อน เอย ๆ

เราทั้งหลายมาระลึกถึงพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 ท่านบอกเราทั้งหลายว่าเราต้องมารู้แจ้งโลกมารู้แจ้งธรรมเข้าใจในการประพฤติ
 การปฏิบัติ เพราะชีวิตของเรามันต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ต้องโฟกัส
 ในการประพฤติการปฏิบัติท่านทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเกิด
 เหมือนองค์หลวงปู่มั่นกล่าวว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอน

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืน

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรมความ
 ดีเท่านั้น

การบรรยายพระธรรมคำสั่งสอนที่เป็นบริสุทธิคุณเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา
 ยกเลิควัฏฐสงสารเข้าถึงพระนิพพานบ้านของเรา พระนิพพานบ้านที่แท้จริงของเรา
 ในวันนี้ก็เห็นสมควรแก่กาลเวลา ขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้

เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้